

การศึกษาโครงสร้างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน

This Project: A Study of Public and Private Structures to Help Children and Youth

สุกิจ อยู่ไธธรรม

Sukit U-naidhamma

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

Faculty of Law, Eastern Asia University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาในเชิงเอกสาร (documentary research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาในเรื่องโครงสร้างหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และความเชื่อมโยงขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการยุติธรรม โดยค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูลจากตำรา บทความวิชาการ วารสาร กฎหมาย งานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเอกสารต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพต่อไป ผลการวิจัยพบว่าโครงสร้างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนในการดำเนินงานให้ความคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม รวมถึงผู้เสียหายและญาติ และผู้กระทำความผิด (เด็กและเยาวชน) และญาติ การดำเนินงานที่มีปัญหา เช่น เจ้าหน้าที่ขาดความรู้ความเข้าใจ ประสบการณ์ทำงาน และทัศนคติเชิงลบต่อการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน จำนวนเจ้าหน้าที่ เครื่องมือ อุปกรณ์ ไม่เพียงพอในการปฏิบัติงาน และขาดการประสานงานของหน่วยงานยุติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ควรจัดตั้งระบบการประสานงานในกระบวนการยุติธรรม และควรตั้งเจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็ก (guardian) เป็นดูแลสิทธิประโยชน์เด็กและตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานที่ดูแลด้านเด็ก

คำสำคัญ: หน่วยงานภาครัฐและเอกชน, การช่วยเหลือ, เด็กและเยาวชน

Abstract

The purpose of this research was to study the structure, functions, responsibilities, integration and connections of public and private organizations with children and youth in and out of the criminal justice system. The research analyzed secondary data from books, articles, journals, law papers and research papers. The qualitative data analysis as a result of this research was as follows: The structure of public and private organizations is to help and protect the rights of children and youth, victims and relatives, offenders (juveniles), and relatives alike. The operational problems were cognitive problems, work experience, negative attitudes, insufficiency of staff and equipment, and ineffective coordination of the judiciary. The public organizations should coordinate systematically with those in the criminal justice system and should provide guardians to protect and investigate children and youth.

Keywords: public and private, help, children and youth

บทนำ

เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีสภาพร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดรวมทั้งมีความรู้ผิดชอบชั่วดีที่อ่อนไหวและแตกต่างกันไปจากผู้ใหญ่จึงอาจมีการกระทำความผิดอาญาหรือตกเป็นเหยื่อจากการกระทำความผิดได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้ประเทศต่างๆ ซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ (United Nations--UN) จึงเห็นสมควรว่าทุกประเทศจะต้องมีหน่วยงานจากภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะที่มีประสิทธิภาพทำหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนจากการกระทำความผิดหรือตกเป็นเหยื่อจากการกระทำความผิด จึงได้มีการจัดทำความตกลงร่วมกันในระหว่างประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ โดยการจัดทำ “ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการทางปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็ก ในสาขาการป้องกันอาชญากรรม และความยุติธรรมทางอาญา (united nations model strategies and practical measures on the elimination of violence against children in the field of crime prevention and criminal justice)” ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2557 ที่ผ่านมา จากการรับรองของที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ (United Nations General Assembly) ซึ่งในยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ นี้ ประเทศไทยโดยพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ในฐานะเอกอัครราชทูต ผู้แทนถาวรแห่งประเทศไทยประจำสหประชาชาติ ณ กรุงเวียนนา ได้ทรงมีบทบาทหลักในการริเริ่มผลักดันการร่างยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ ดังกล่าว ด้วยทรงตระหนักว่าเด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มผู้เปราะบางที่เสี่ยงต่อการถูกระงับความรุนแรงทั้งทางตรงและทางอ้อมเมื่อเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย, 2560) โดยในยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ ได้มีการกำหนดในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานจากภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน เช่น ในเรื่องของการทำงานที่สถาบันกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีความเข้มแข็งมากขึ้น เพื่อป้องกันและโต้ตอบความรุนแรงต่อเด็ก, การเพิ่มความร่วมมือระหว่างกระบวนการยุติธรรมทางอาญากับภาคส่วนต่างๆ การค้นหาการช่วยเหลือและการคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นเหยื่อของความรุนแรงจากกระบวนการยุติธรรม และการมีพันธกรณีที่ชัดเจนในทุกระดับของสถาบันการ

ยุติธรรมเพื่อป้องกันและจัดการกับความรุนแรงต่อเด็ก เป็นต้น (พรนภา นิมิตรธนะเศรษฐ์, 2558) ซึ่งผลที่ได้จากการจัดทำยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ นี้ จะใช้เป็นมาตรฐานเพื่อให้ประเทศสมาชิกสหประชาชาติสามารถทำการพัฒนาหน่วยงานด้านการให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนภายในประเทศของตนให้มีประสิทธิภาพต่อไปได้เป็นอย่างดีและจะก่อให้เกิดผลดีต่อเด็กและเยาวชนได้มากที่สุด

อนึ่ง ในการตรวจสอบว่าประเทศไทยมีหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ หรือไม่จะต้องมีการศึกษาในรายละเอียดว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยดังกล่าวมีโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ รูปแบบและวิธีการดำเนินการอย่างไร ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงได้มอบหมายให้สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) ทำการศึกษารายละเอียดข้อมูลดังกล่าว ซึ่งต่อมาสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) ได้มอบหมายให้ผู้ศึกษาข้อมูลทำการศึกษาข้อมูลในเรื่องของโครงสร้างหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และความเชื่อมโยงขององค์กรหน่วยงานดังกล่าวทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาและเพื่อทำการพัฒนาแก้ไขปรับปรุงหน่วยงานให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการทางปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็ก ในสาขาการป้องกันอาชญากรรม และความยุติธรรมทางอาญาที่ได้จัดทำขึ้นอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาในเรื่องโครงสร้างหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ ขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม

2 เพื่อศึกษาความเชื่อมโยงขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและ

เยาวชนทั้งในและนอกระบบการยุติธรรม

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารงานยุติธรรม

“การบริหาร” ตามความหมายทางวิชาการ (สุธี สุทธิสมบูรณ์ และสมาน รังสิโยภุชฎ, 2542) หมายถึง การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยอาศัยองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ ที่จำเป็นต่อการบริหาร และวิธีการปฏิบัติงาน ตลอดจนหมายถึงการทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปโดยอาศัยบุคคลอื่นๆ องค์ประกอบหรือปัจจัยที่จำเป็นต่อการบริหาร ได้แก่ คน (man) เงิน (money) วัสดุสิ่งของ (material) และวิธีการปฏิบัติงาน (method) ที่เรียกว่า 4 M แต่ต่อมาได้มีการเพิ่มองค์ประกอบเข้ามาอีกหลายประการ เช่น อำนาจ หน้าที่ เวลา ความตั้งใจในการทำงาน และ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ดังนั้น ในปัจจุบันองค์ประกอบหรือปัจจัยที่จำเป็นต่อการบริหารจึงมีอยู่ 4 ประการด้วยกัน คือ คน เงิน วัสดุสิ่งของ อำนาจหน้าที่ เวลา ความตั้งใจในการทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งอาจถือว่าเป็นปัจจัยเหตุหรือสิ่งที่ใช้ไป (input) ในการบริหารงานแต่ละอย่าง

จากความหมายของดังกล่าว จะเห็นว่าการบริหารมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ (1) การบริหารงานจะต้องมีวัตถุประสงค์ (2) การบริหารงานจะต้องมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ เช่น คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นต้น เป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน และ (3) การบริหารมีลักษณะเป็นการดำเนินงาน ที่เป็นกระบวนการต่อเนื่องการบริหารมีลักษณะเป็นการดำเนินงาน ที่เป็นกระบวนการต่อเนื่อง ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวไว้มากมายหลายอย่าง ซึ่งนำมาสรุปพอเป็นที่เข้าใจว่า การบริหารงานที่ดีควรจะต้องประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 9 ประการ คือ นโยบาย (policy) อำนาจหน้าที่ (authority) การวางแผน (planning) การจัดรูปงาน (organizing) การดำเนินการเกี่ยวกับบุคลากร (staffing) การอำนวยความสะดวก (directing) การประสานงาน (co-ordination) การรายงาน (reporting) และการงบประมาณ (budgeting) หรือที่รวมเรียกเป็นภาษาอังกฤษได้โดยย่อว่า PAPOSDCORB ซึ่งขออธิบายแต่ละข้อโดยย่อดังนี้

นโยบาย (policy) หมายถึง นโยบายที่จะใช้ในการ

บริหารงาน ตลอดจนวิธีการกำหนดนโยบายดังกล่าวนี้ด้วย

อำนาจหน้าที่ (authority) หมายถึง อำนาจหน้าที่ของแต่ละระบบงาน ตลอดจนการมอบหมายอำนาจหน้าที่ในระบบงานเหล่านี้ด้วย

การวางแผน (planning) หมายถึง การวางแผนที่จะดำเนินการตามนโยบายที่กำหนดไว้ เพื่อให้แผนงานที่กำหนดขึ้นสอดคล้องต้องกับนโยบาย การที่จะได้แผนงานที่ถูกต้อง จำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางวิชาการวางแผนและการคาดหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตด้วย

การจัดรูปงาน (organizing) หมายถึง การจัดรูปงานของระบบงานต่างๆ ในการจัดรูปงานนี้สิ่งที่ควรนำมาพิจารณาประกอบด้วยก็คือ วิธีการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดรูปงานและวิธีการปฏิบัติงานมีความสอดคล้องต้องการ ในการจัดรูปงานดังกล่าวนี้อาจมีการพิจารณาในด้านการควบคุมการปฏิบัติงานหรือในด้านของการแบ่งงาน เช่น หน่วยงานหลัก (line)

หน่วยงานที่ปรึกษา (staff) และหน่วยงานสนับสนุน (auxiliary) การดำเนินการเกี่ยวกับบุคลากร (staffing) หมายถึง การจัดหาบุคคลที่มีความรู้และความสามารถมาบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน และอาจครอบคลุมถึงกิจกรรมต่างๆ ในการดำเนินการกับบุคลากร เช่น การสรรหาบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง การฝึกอบรม การกำหนดค่าตอบแทน การให้พ้นจากงาน หรือการเลิกจ้าง และการให้บำเหน็จบำนาญ

การอำนวยความสะดวก (directing) หมายถึง การอำนวยความสะดวกซึ่งรวมถึงการควบคุมงานและการนิเทศงาน ตลอดจนถึงศิลปะในการบริหารงาน เช่น ความเป็นผู้นำ (leadership) มนุษยสัมพันธ์ และการจูงใจ นอกจากนี้ การอำนวยความสะดวกยังหมายรวมถึงการวินิจฉัยสั่งการ และการมอบอำนาจหน้าที่อันเป็นหลักสำคัญยิ่งในการบริหารด้วย

การประสานงาน (co-ordination) หมายถึง การประสานงานเพื่อให้งานดำเนินไปโดยสะดวกและเรียบร้อย และเพื่อที่จะให้การประสานงานดีขึ้น ตลอดจนแก้ไขปัญหาข้อขัดข้องต่าง ๆ นักบริหารจำเป็นต้องศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการประสานงานแบบต่างๆ นอกจากนี้ยังจะต้องจัดให้มีระบบการประสานงานที่ดีในหน่วยงานของตนและกับหน่วยงานอื่นๆ ด้วย สิ่งที่จะช่วยให้การประสานงานดำเนิน

ไปด้วยดีก็คือ การติดต่อสื่อสารที่ดี

การรายงาน (reporting) หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงาน ตลอดถึงการประชาสัมพันธ์ผลงานด้วย กิจกรรมทั้งหมดนี้มีส่วนสัมพันธ์เนื่องกับการติดต่อสื่อสารเป็นอันมาก

การงบประมาณ (budgeting) หมายถึง การงบประมาณและการจัดงบประมาณ ซึ่งเป็นกระบวนการสุดท้ายของการบริหารงานที่สำคัญอีกประการหนึ่ง นักบริหารจะต้องมีความรู้และความเข้าใจระบบงบประมาณกระบวนการในการจัดงบประมาณและการเงิน และการใช้วิธีงบประมาณเป็นเครื่องมือในการวางแผนและควบคุมงานด้วย

จะเห็นได้ว่า การบริหารราชการจะต้องอาศัยองค์ประกอบหรือปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งน่าจะเรียกว่าปัจจัยเหตุ (input) หรือสิ่งที่จะใช้ไปในการบริหารงานและจะต้องมีกระบวนการบริหาร (process) เพื่อใช้ปัจจัยเหตุ และเมื่อกระบวนการต่าง ๆ ดำเนินการไปแล้ว ก็จะได้ผลผลิตหรือสิ่งที่ได้ออกมา (output) การบริหารงานยุคธรรมซึ่งเป็นการบริหารงานราชการอย่างหนึ่ง ก็ย่อมจะต้องใช้องค์ประกอบหรือปัจจัย ตลอดจนกระบวนการในการบริหารดังกล่าวด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลผลิตหรือสิ่งที่ได้ออกมา คือ การคุ้มครองป้องกันสังคมด้วยการลดอาชญากรรม อย่างไรก็ตามระบบงานยุคธรรมเป็นระบบงานที่ประกอบด้วยระบบงานย่อยหลายระบบ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากระบบงานอื่น ๆ และแตกต่างกันในหน้าที่และความรับผิดชอบระหว่างระบบงานยุคธรรมย่อย ๆ ด้วยกันด้วย การบริหารงานยุคธรรมจึงมีกระบวนการพิเศษอีกมากหมายหลายประการ

2. กระบวนการของการบริหาร

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของการบริหารที่เกี่ยวข้อง ตำราทางวิชาการของนักวิชาการหลากหลายคนจึงได้ประมวลแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2553, น. 17-18) หมายถึง การดำเนินการหรือปฏิบัติใดๆ ของหน่วยงานของรัฐและ/หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เกี่ยวข้องกับคน สิ่งของ และหน่วยงานโดยครอบคลุมด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ 3-11 ด้านได้แก่ (1) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (man) (2) การบริหารงบประมาณ (money) (3) การบริหารวัสดุ (material) (4) การ

บริหารงานทั่วไป (management) (5) การวางบริหารงานคุณธรรม (morality) (6) การให้บริการประชาชน (market) (7) การบริหารข่าวสารหรือข้อมูลข่าวสาร (message) (8) วิธีการระเบียบ (method) (9) การบริหารเวลากรอบเวลาในการปฏิบัติงาน (minute) (10) การประสานงาน (mediation) (11) การวัดผลหรือประเมินผลการปฏิบัติงาน (measurement)

3. แนวคิดเกี่ยวกับการประสานงาน

การประสานงานหมายถึง การบริหารของหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ภายในและภายนอกหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยเป็นการบริหารจัดการที่เป็นระเบียบหรือจัดวิธีการปฏิบัติงานเพื่อลดความขัดแย้ง ลดความซ้ำซ้อน และสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้มากที่สุด เพื่อประโยชน์ของหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

การประสานงานเครือข่าย (coordination)

นิตยา เงินประเสริฐศรี (2544) อธิบายว่า การประสานงานเป็นกระบวนการในการบริหารอย่างหนึ่ง เกิดจากการที่คนสองคนขึ้นไปมาร่วมมือกันทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ โดยประสานทรัพยากรบุคคล ทุน วัสดุดิบเข้าด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความร่วมมือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำงานให้เสร็จ

Yehezkel (1968) กล่าวว่า การประสานงานเป็นกระบวนการทางการบริหารที่เกี่ยวข้องกับการทำให้กิจกรรมของเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงาน ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รวมกันโดยเน้นถึงการทำงานร่วมกัน เพื่อที่การบริหารร่วมกันจะทำให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมายได้

George (1994) กล่าวว่า การประสานงาน คือ ความพยายามในการจัดการทำงานอย่างมีระเบียบ เพื่อให้ปัจจัยที่จำเป็นทั้งด้านเวลาและทิศทางของงานและทำให้มีผลการปฏิบัติงานมีลักษณะกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อวัตถุประสงค์ของงาน

สรุปได้ว่า การประสานงานเป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารซึ่งเป็นการดำเนินงานที่อาศัยความร่วมมือ มีการแลกเปลี่ยนและระดมทรัพยากรระหว่างกันเพื่อให้บรรลุ

วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งการประสานงานระหว่างองค์กรจะมีชุดของคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันหรือใกล้เคียงกันอยู่ เช่น การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างองค์กร (inter organization relationship) คำเหล่านี้อาจใช้แทนกันได้บางกรณี เป็นต้น

ลักษณะของการประสานงาน

นิตยา เงินประเสริฐ (2544, น. 59-63) ได้แบ่งลักษณะการประสานงานระหว่างองค์กรไว้ 3 อย่าง ได้แก่

1. การต่อรอง (bargaining) หมายถึง การตกลงร่วมกันระหว่างองค์กรตั้งแต่สององค์กรขึ้นไปว่าจะแลกเปลี่ยนผลผลิตหรือบริการระหว่างกัน

2. การชักชวนเข้ามาร่วม (cooptation) หมายถึง กระบวนการดูดซึมเอาบุคคลใหม่ๆ นอกองค์กรเข้ามาสู่โครงสร้างในการเป็นผู้นำหรือโครงสร้างในการตัดสินใจนโยบายของโครงการ

3. การผนึกกำลังกันเป็นแนวร่วม (coalition) หมายถึง การผนึกกำลังกันระหว่างองค์กรตั้งแต่สององค์กรขึ้นไปเพื่อเป้าหมายร่วมกัน

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2551, น. 29) บริหารที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ภายในหน่วยงานของรัฐนั้น อาจแบ่งการประสานงานเป็นระดับเดียวกัน หรือเรียกว่า การประสานงานแนวราบ เช่น ระหว่างผู้บังคับบัญชาด้วยกันในเวลาเดียวกันอาจเป็นการประสานงานต่างระดับกัน หรือเรียกว่าการประสานงานแนวตั้ง เช่น ระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา นอกจากนี้ยังเป็นการบริหารที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐกับภายนอก โดยอาจแบ่งเป็นการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน เช่น กระทรวงมหาดไทยประสานงานกับกระทรวงกลาโหม หรือระหว่างหน่วยงานของรัฐกับบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง เพื่อจ้างคนมาทำความสะอาดหรือกระทรวงมหาดไทยประสานงานกับประชาชน เป็นต้น

การประสานงานยังครอบคลุมไปถึงการดำเนินการใดๆ เพื่อให้การประสานงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เช่น การตั้งคณะกรรมการถาวรหรือชั่วคราว เพื่อทำหน้าที่การประสานงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยมีการประสานงานมีประสิทธิภาพโดยมีตัวชี้วัดดังนี้

1. หน่วยงานประสานงานภายในและภายนอกของหน่วยงานอย่างชัดเจน คือ ผู้บริหารของหน่วยงานและบุคลากรได้ติดต่อสื่อสาร มีความสัมพันธ์และร่วมมือกับหน่วยงานและบุคคลอื่นทั้งภายในและภายนอกอย่างเด่นชัดเพิ่มมากขึ้น ความสามัคคีปรากฏชัดจนกระทั่งความขัดแย้งลดน้อยลง

2. หน่วยงานวางระบบประสานงานกับหน่วยงานอื่นเพื่อลดขั้นตอนและเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ คือ ผู้บริหารของหน่วยงานและบุคลากรได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรวดเร็วเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งการกล่าวหาและการร้องเรียนบุคลากรลดน้อยลง

3. หน่วยงานให้เวลาสำหรับการประสานงานกับหน่วยงานอย่างมากเพียงพอ คือ หน่วยงานตีกำหนดเวลาประชุม เรื่อง การประสานงานร่วมกับหน่วยงานอื่นเป็นประจำและต่อเนื่อง โดยการประชุมร่วมกันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น

4. หน่วยงานจัดฝึกอบรมบุคลากรเรื่องการประสานงานในการปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำ คือ บุคลากรของหน่วยงานได้รับการฝึกอบรมเรื่องการประสานงานในการปฏิบัติหน้าที่อย่างต่อเนื่อง ทำให้เข้าใจเรื่องการประสานเพิ่มมากขึ้น พร้อมก็นำความรู้ที่ได้รับการฝึกอบรมนั้นไปปรับใช้อย่างชัดเจน

5. หน่วยงานปรึกษาหารือกับหน่วยงานอื่นเพื่อจัดแบ่งหน้าที่การปฏิบัติราชการที่ซ้ำซ้อนหรือคล้ายคลึงกันของแต่ละหน่วยงานให้ชัดเจนขึ้น คือ การปฏิบัติหน้าที่ราชการซ้ำซ้อนกันหรือคล้ายกันระหว่างหน่วยงานลดน้อยลง อีกทั้งความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานในเรื่องการปฏิบัติราชการที่ซ้ำซ้อนกันลดน้อยลง

สรุปว่าการบริหารจัดการที่ใช้ในการศึกษานี้ หมายถึง การกำหนดแผนปฏิบัติเพื่อกำหนดขั้นตอนการของกระบวนการยุติธรรมที่นำมาใช้กับเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ โดยการใช้ศาสตร์และศิลป์ จัดคนและกระบวนการทำงาน ในองค์กรให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4. ระบบงานยุติธรรม

ระบบงานยุติธรรมของไทยมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่

โบราณกาล ในสมัยสุโขทัย พ่อเมืองหรือพระเจ้าแผ่นดินทาง
วินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือข้อพิพาทด้วยพระองค์เอง ประชาชน
ผู้มีทุกข์ร้อนในเรื่องอรรถคดีหรือเรื่องอื่น ๆ ก็ไปร้องทุกข์
ต่อพ่อเมืองได้ และลักษณะของตุลาการในสมัยนั้นจะต้อง
ตัดสินคดีด้วยความยุติธรรม ดังที่ปรากฏในศิลาจารึกหลัก
ที่ 1 ด้าน 1 ซึ่งอ่านเป็นภาษาปัจจุบันว่า “ไพร่ฟ้าลูกเจ้า
ลูกขุน ผิดแลผิดแพกแสกกว้าง สวนดูแท้แล้วจึงแล่งความ
แก่เขาด้วยชื่อ บ่เข้าผู้ลักบ่มักผู้ซ่อน”

ระบบงานยุติธรรมของเราในปัจจุบันได้มีการแบ่ง
แยกอำนาจหน้าที่กันโดยเด็ดขาด คือ การสืบสวน สอบสวน
และจับกุม เป็นหน้าที่ของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ
การฟ้องคดี และการดำเนินคดีในศาลเป็นหน้าที่ของอัยการ
และทนายความ การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นหน้าที่ของ
ศาล และการปฏิบัติตามคำพิพากษาคดีเป็นหน้าที่ของ
ศาล และการปฏิบัติตามคำพิพากษาเป็นหน้าที่ของกรมคุม
ประพฤติและกรมราชทัณฑ์ ซึ่งรวมเรียกเป็นภาษาอังกฤษ
ว่า Corrections ซึ่งกระบวนการยุติธรรมและการบริหาร
ราชการไทย แต่ก่อนที่จะนำเสนอตำรวจ อัยการ ศาล คุม
ประพฤติ และราชทัณฑ์ ก็กับการบริหารราชการ ตามลำดับ
ควรทำความเข้าใจเรื่องสำคัญ 2 ประการ คือ

1. การทำความเข้าใจความหมายและขอบเขต
ของคำต่างๆ ดังนี้

1.1 กระบวนการ มีองค์ประกอบ 4 ประการ
ได้แก่ (1) มีขั้นตอน (2) มีระบบหรือมีความสอดคล้องกัน
ภายใน (3) มีการดำเนินงานหรือมีกิจกรรม และ (4) ถูก
กฎหมาย

1.2 ยุติธรรม หมายถึง ความเที่ยงธรรม ความ
ชอบธรรม ความชอบด้วยเหตุผลตัวอย่างเช่น ศาลทรงไว้ซึ่ง
ความยุติธรรม หรือสินค้ามีราคายุติธรรม เป็นต้น

1.3 กระบวนการยุติธรรม โดยทั่วไป หมาย
ถึง กระบวนการพิสูจน์ความจริงตามกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วย
ตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์ ทนายความ และคุม
ประพฤติ แต่ในที่นี้หมายถึง ขั้นตอนการดำเนินงานหรือการ
บริหารราชการอย่างเป็นระบบของหน่วยงานของรัฐหรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตำรวจ อัยการ ศาล คุม
ประพฤติ และราชทัณฑ์ ทั้งนี้ การบริหารราชการดังกล่าว
ต้องเกี่ยวข้องกับการให้ความยุติธรรมและการอำนวยความสะดวก

ยุติธรรมแก่ประชาชน กระบวนการยุติธรรมที่นำมาศึกษา
ในที่นี้ มุ่งศึกษาหรือให้ความสำคัญเฉพาะกระบวนการ
ยุติธรรมทางอาญาเท่านั้น อีกทั้งการศึกษายังไม่ครอบคลุม
ไปถึงทนายความและประชาชน เนื่องจากมีไขหน่วยงาน
ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนศาลนั้น ศึกษาเฉพาะศาล
ยุติธรรม เพราะมีอำนาจหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีอาญา

1.4 ตำรวจ อัยการ ศาล คุมประพฤติ และ
ราชทัณฑ์ ล้วนเป็นคำที่คุ้นเคยกันมานานและเข้าใจง่าย
ในที่นี้ถือว่าคำเหล่านี้หมายถึง หน่วยงานของรัฐ และ/หรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐ กล่าวคือ ในกรณีนี้หมายถึง “หน่วยงาน
ของรัฐ” นั้น คำว่า ตำรวจ มาจาก สำนักงานตำรวจแห่ง
ชาติ, อัยการ มาจาก สำนักงานอัยการสูงสุด, ศาล มาจาก
ศาลยุติธรรม, คุมประพฤติ มาจาก กรมคุมประพฤติ, และ
ราชทัณฑ์ มาจากกรมราชทัณฑ์ สำหรับในกรณีนี้หมายถึง
“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” นั้น หมายถึง เจ้าพนักงานตำรวจ
พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา พนักงานคุมประพฤติ และ
เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ที่ปฏิบัติราชการอยู่ในหน่วยงานของ
รัฐดังกล่าว ตามลำดับ

2. การบริหารราชการตามกระบวนการยุติธรรม
ของหน่วยงานของรัฐ และ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ อันได้แก่
ตำรวจ อัยการ ศาล คุมประพฤติ และราชทัณฑ์ ดังกล่าวนี้
ถือได้ว่าแต่ละส่วนเป็นส่วนหนึ่งของ “กระบวนการบริหาร
งานยุติธรรม” ที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ปัจจัยนำเข้า (input) หมายถึง ปัจจัย
สิ่ง สาเหตุ หรือเหตุ (cause) ที่ทำให้เกิดปัญหา ซึ่งทำให้
ต้องนำไปสู่ขั้นตอนที่ 2 และขั้นตอนที่ 3 ต่อไปตามลำดับ
ตัวอย่างปัจจัยนำเข้า เช่น การประกอบอาชญากรรม หรือ
การกระทำความผิดโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล โดยพนักงาน
สอบสวนอาจไปประสบเหตุ หรือมีผู้เสียหายร้องทุกข์ หรือ
มีผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวโทษ เป็นต้น

2.2 กระบวนการ (process) หรือ กระบวนการ
ดำเนินงาน หมายถึง กระบวนการบริหารงานราชการของ
ตำรวจ อัยการ ศาล คุมประพฤติ และราชทัณฑ์ ตามอำนาจ
หน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้

2.3 ปัจจัยนำออก (output) หมายถึง ปัจจัย
สิ่ง หรือผล (effect) ที่ปรากฏออกมาหลังจากผ่านขั้นตอนที่
1 และขั้นตอนที่ 2 มาแล้ว เช่น การคุ้มครองป้องกันสังคม

การลดอาชญากรรม การรักษาความยุติธรรม การให้บริการ และการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและสังคม ตลอดจนการรักษาและธำรงความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษานี้จะทำการศึกษาในเชิงเอกสาร (documentary research) เป็นการใช่วิธีศึกษาโดยค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ วารสารกฎหมาย เอกสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และเอกสารต่างๆ การประชุมกลุ่มย่อย และการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือเด็กและเยาวชน เพื่อนำมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ โดยวิธีการสรุปสาระสำคัญตามประเด็นหัวข้อที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหา ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปพร้อม ๆ กับการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการบันทึกข้อมูลอย่างละเอียดในทุกแง่มุม เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาทุกๆ ด้าน หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาประมวล รวบรวมเป็นหมวดหมู่ นำมาจัดระบบระเบียบ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด มาตรวจสอบความถูกต้องและเก็บข้อมูลเสริมให้มีเนื้อหาสมบูรณ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และความเชื่อมโยงขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อมูลในเรื่องโครงสร้างหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ ขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม
2. ทำให้ทราบความเชื่อมโยงขององค์กรหน่วยงานทั้งในภาครัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกกระบวนการยุติธรรม

ผลการวิจัย

จากการศึกษาหน่วยงานที่รับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม ประกอบด้วย สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานอัยการ กระทรวงยุติธรรม(กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และคุ้มครองเด็ก กรมคุมประพฤติ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (พนักงานสอบสวน ตำรวจ) กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์(กรมเด็กและเยาวชน นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์)กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย ผู้เสียหายและญาติ ผู้กระทำความผิด(เด็กและเยาวชน) และญาติ และหน่วยงานภาคเอกชน เช่น ทุนायความมูลนิธิ เป็นหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องที่มีปัญหาและส่งผลต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชน นอกจากนี้การป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิด ควรแก้ไขด้วยการคุ้มครอง ช่วยเหลือเยียวยาแก้ปัญหา และส่งเสริมความประพฤติเด็กกฎหมายคุ้มครองเด็กและเยาวชน นักเรียนนักศึกษา โดยปฏิบัติต่อเด็กโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุด ของเด็ก และไม่เลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม และกำหนดมาตรฐานให้พ่อแม่ ผู้ปกครองมีหน้าที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนพัฒนาเด็ก และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ทุกคนมีส่วนร่วมและบทบาทในการทำหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน นอกจากนี้กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมีความแตกต่างจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ คือ จะเน้นการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมากกว่าการลงโทษ เนื่องจากเด็กและเยาวชนอาจจะกระทำความผิดเป็นครั้งแรก หรือการกระทำความผิดที่ในคดีไม่ร้ายแรง หรือการกระทำความผิดโดยประมาท ซึ่งการกระทำดังกล่าวเด็กและเยาวชนยังไม่สมควรที่จะถูกส่งคุมขังหรือว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือถูกตัดออกจากสังคม ซึ่งจะต้องมีกระบวนการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่สามารถแก้ไขได้เพื่อกลับคืนสู่สังคม เนื่องจากการกระทำความผิดของเยาวชนตามกฎหมายไม่ถือว่าเป็น “อาชญากรรม” (crime) แต่ในทางอาชญาวิทยาเรียกว่าเป็น “การกระทำความผิดของเยาวชน” (juvenile delinquency) หรือ “การกระทำความผิดของเด็กเเกร” และสิทธิของเด็กและเยาวชนต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองตามหลักรัฐธรรมนูญและตามหลักสากล

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับปัญหาอาชญากรรม(crime) รัฐจึงมีมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญามาใช้เพื่อการหันเหเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดอาญาออกไปจากกระบวนการยุติธรรม การคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้เสียหายและพยานในคดีอาญา หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องที่มีปัญหาและส่งผลต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดหรือเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหาย

การอภิปรายผล

จากการศึกษาหน่วยงานที่รับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องที่มีปัญหาและส่งผลต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชน ดังนี้

ประเด็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเนื่องบุคคลากรที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม คือ ผู้พิพากษา ผู้พิพากษาสมทบ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ พนักงานคุมประพฤติ ขาดความรู้ความเข้าใจ ทักษะประสบการณ์ ในแง่กฎหมาย ขาดความเข้าใจสภาพบริบทปัญหาของกระบวนการยุติธรรมในทางอาญาที่มุ่งแก้แค้นโดยเอาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไปเข้าสถานพินิจนั้นไม่ใช่หนทางแก้ไขปัญหาค่าได้ จะต้องจะต้องเพิ่มทักษะโดยการอบรมให้แก่บุคคลากรต่าง ให้ผ่านการอบรมหลักสูตรและการอบรมหลักสูตรต่างๆ จะต้องมีความหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่สามารถให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ เช่น ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา หลักสูตรการจัดทำแผนการบำบัดฟื้นฟู หลักสูตรการไกล่เกลี่ย การระงับข้อพิพาท และการปรับทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เข้าใจสภาพบริบทปัญหาของกระบวนการยุติธรรมในทางอาญาที่มุ่งแก้แค้นโดยเอาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไปเข้าสถานพินิจนั้นไม่ใช่หนทางแก้ไขปัญหาค่าได้ จึงควรมีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเหยี่ยวผู้เสียหายและผู้กระทำผิดไปพร้อมกัน โดยเฉพาะการให้ความรู้ด้านการทำแผนและเงื่อนไขต่างๆ และการเพิ่มอัตรานักจิตวิทยานักสังคมสงเคราะห์ อาสาสมัครคุมประพฤติและเครือข่ายชุมชน เพื่อรองรับการดำเนินงานตามกระบวนการใช้

มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา และเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบ การเฝ้าระวัง ติดตามการปฏิบัติตามแผนหรือเงื่อนไขต่างๆ ที่เกิดจากมาตรการพิเศษแทนคดีอาญา

ประเด็นการประสานงาน การประสานงานของหน่วยงานยุติธรรมนั้น เนื่องจากเป็นหน่วยงานรัฐมีระเบียบวิธีการ ระบบของแต่ละหน่วยงานควรมีการปรับปรุงให้เกิดความคล่องตัว การประสานงานและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานส่วนมากจะดำเนินการแบบไม่เป็นทางการให้ความสนิทคุ้นเคยและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งทำให้การทำงานสามารถดำเนินการไปได้ ดังนั้น ควรจะมีการอบรมระหว่างหน่วยงานเพื่อสร้างความรู้และความเข้าใจกระบวนการทำงานของแต่ละหน่วยงานและมีการส่งต่อข้อมูลระหว่างกัน หรือการจัดตั้งคณะกรรมการยุติธรรมแห่งชาติจะทำให้การประสานงานดีขึ้น (ประหยัด จรุงจิตร, 2542) และจะต้องมีการส่งต่อและรับช่วงดูแล ได้แก่ การจัดหาสถานที่ที่เหมาะสม สามารถรับเด็กและเยาวชนรวมทั้งผู้เสียหายไปดูแล การให้คำปรึกษา ฝึกอาชีพควบคุมความประพฤติแก้ไขสภาวะจิต อารมณ์ เช่น โรงเรียน วัด ศูนย์ ฝึกอาชีพ โรงพยาบาล เป็นต้น (พศวัต จงอรุณงามแสง, 2553, น. 14) ควรจะต้องมีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ในการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ

ประเด็นเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการดำเนินงาน เนื่องจากกฎหมายและระเบียบขั้นตอนการทำงานที่มีความซ้ำซ้อนของกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหา และระเบียบการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีได้บัญญัติว่าความผิดหรือข้อหาใดบ้างสามารถนำมาตราการพิเศษมาใช้แทนคดีอาญา เนื่องจากการกระทำความผิดในทางอาญานั้นไม่ได้มีอยู่เพียงกฎหมายอาญาเท่านั้น หากแต่มีพระราชบัญญัติอื่นๆ ที่มีโทษทางอาญา อาจจะต้องมีการแก้ไขกฎหมาย ระเบียบขั้นตอนการทำงานให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและควรกำหนดว่าความผิดฐานใดที่สามารถนำมาตราการพิเศษมาใช้บังคับได้ เช่น ความผิดยอมความกันได้ ความผิดลหุโทษ ความผิดที่เกิดจากการกระทำโดยประมาท คดีเล็กๆ น้อยๆ ความผิดที่ผู้กระทำเป็นสามีหรือภรรยา หรือญาติ หรือความเกี่ยวพันทางสังคม

ประเด็นงบประมาณดำเนินงาน เนื่องจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจะต้องมีขั้นตอนการดำเนิน

งานระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ เช่น การนำมาตรการพิเศษมาใช้แทนการดำเนินคดีอาญา จัดทำแผนบำบัดฟื้นฟู การประชุมชุมชน จะต้องมี การวางแผนการปฏิบัติงานในแต่ละปีงบประมาณ ควรจะมีการเพิ่มงบประมาณในกระบวนการดังกล่าว เช่น การเพิ่มอัตรานักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เงินเดือน รวมทั้งบุคคลที่จะต้องเดินทางมาร่วมประชุมแผน ต้องมีค่าป่วยการ สถานที่ที่รองรับ ให้มีการปฏิบัติตามแผนที่จะต้องมีค่าใช้จ่ายในการจัดการ

ข้อเสนอแนะ

1. การดำเนินกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนมีหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงานทำให้มีปัญหาเรื่องการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกิดความล่าช้าในการดำเนินงาน ดังนั้น ควรจัดตั้งระบบการประสานงานในกระบวนการยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการ

ยุติธรรม พนักงานสอบสวน ทีมสหวิชาชีพ เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ พยาบาล หน่วยงานท้องถิ่น เพื่อประชุมกลุ่มการทำงานและแก้ไขปัญหาในการทำงาน โดยใช้สารสนเทศมาช่วยในการดำเนินงานประสานงาน โดยสำนักงานอัยการเพื่อยุติความรุนแรงในเด็กทำหน้าที่ประสานหน่วยงานต่างๆ เพราะโดยบทบาทอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน ในด้าน การคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมาย การดำเนินคดีอาญา และคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

2. ควรตั้งเจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็ก (guardian) เป็นการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญในการดูแลสิทธิประโยชน์เด็ก และตรวจสอบการทำงาน ของหน่วยงานที่ดูแลด้านเด็ก มีนักสังคมสงเคราะห์ ฝ่ายกฎหมาย ดูแลตั้งแต่ต้นจนจบ และทำหน้าที่ ตรวจสอบติดตามการทำงานของหน่วยงานอื่นในกระบวนการยุติธรรมด้วยแบบรอบด้านเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน

References

- George, R. T. (1994). *Principle of management*. Illinois: Richard & Irwin.
- Jingjit, P. (1999). *Problem about cooperative issue between justice organizations in Nontaburi province*. Bangkok: n.p. (in Thai)
- Jongngamsang, P. (2010). *Problem about criminal measures application for youth and family lawsuit*. Bangkok: Courts of Justice. (in Thai)
- Ngeanprasertsri, N. (2001). *Organizational theory*. Bangkok: Kasetsart University. (in Thai)
- Nimitthanaset, P. (2558). Action for elimination of violence against children. *Inspire Update*, 8(6), 9- 14. (in Thai)
- Suttiboriboon, S., & Rangsiyokrit, S. (1999). *Basic managerial principle* (16th ed.). Bangkok: Prachachon. (in Thai)
- Thailand Institute of Justice. (2017). *Model strategies and practical measures on the elimination of violence against children in the field of crime prevention and criminal justice*. Retrieved from <http://www.tijthailand.org/main/th/content/214.html> (in Thai)

Wiruchnipawan, W. (2008). *Capital city and local management in United State of America, British, France, Japan and Thailand*. Bangkok: Profess. (in Thai)

Wiruchnipawan, W. (2010). *Justice management*. Bangkok: Sukhothai Thammathirat University. (in Thai)

Yehezkel, D. (1968). *Public policy making reexamined*. New York: Transaction.

